

Arrest

nr. 113 035 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 april 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 mei 2013.

1.3. Op 30 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Malekzai uit het district Khewa / Kuz Kunar, gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent minderjarig. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft geen scholing genoten. Uw moeder werkt sinds uw kindertijd voor Unicef en de Duitse organisatie German Agro Action. Zij ontving dreigbrieven van de taliban omwille van deze activiteiten. Na deze dreigbrieven gaf uw moeder haar werk gedurende een aantal maanden op en bleef thuis. Ze ging nadien opnieuw aan het werk, zonder dit publiek te maken. De taliban kwamen dit te weten, waarop uw moeder opnieuw een dreigbrief ontving. De taliban eisten dat u zich bij hen inlijfde omwille van haar hulp aan de Amerikanen. Uw vader belde met uw oom langs moederskant. Uw oom kon u geen onderdak verlenen omdat hij repercussies voor zijn gezin vreesde. U verliet Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u gedurende acht maanden naar België waar u zich op 29 januari 2013 aanmeldde bij de bevoegde asielinstanties en een asielaanvraag indiende. Drie maanden geleden informeerde uw familie u dat de taliban naar uw huis kwam en uw jongere broer ontvoerde. Zij eisen dat uw familie u aan hen overlevert, anders zullen zij uw broer opleiden om aan de jihad deel te nemen. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielerelaas legt u een identiteitsdocument (taskara) en 13 kopieën van documenten betreffende de tewerkstelling van uw moeder voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw vertrek naar België in het dorp Malekzai gelegen in het district Khewa / Kuz Kunar gewoond heeft. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor blijk geeft van een beperkte geografische kennis van uw regio. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de naam Yassin Baba u iets zegt antwoordt u dat het in Shega district ligt. Gevraagd waar Shega district gelegen is situeert u dit onder Khewa district (cgvs p.15). Uw verklaringen terzake doen ernstige vragen rijzen, Shega (Shegay) is immers geen district, maar een dorp in uw district Khewa, op amper enkele kilometers van uw dorp. Gevraagd naar dorpen tussen uw dorp en het districtshuis noemt u de dorpen Nawjo, Shad Khan, Zargaran, Khuram, Taws en Khewa bazaar op. De naam Taws is niet op de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten terug te vinden. Gevraagd of de naam Qalatak u iets zegt, vraagt u of Shah Qala bedoeld wordt (cgvs p.16). Qalatak is volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie nochtans een dorp op amper enkele kilometers van uw dorp Malekzai, gelegen naast het dorp Bazarak, in de richting van het districtscentrum. Over het dorp Bazarak stelt u tijdens het gehoor dat dit een dorp vlakbij uw dorp is, maar blijkt u niet te weten wat er zich na Bazarak bevindt (cgvs p.16). Het dorp Now Juy wordt op een bij het administratief dossier gevoegde kaart niet op de weg naar het districtscentrum maar aan de overzijde van de Kunar-rivier gesitueerd, ten oosten van het dorp Shegay.

Uw verklaringen betreffende de scholen en de medische faciliteiten in uw regio overtuigen evenmin. Gevraagd of er scholen zijn in uw dorp of in de omliggende dorpen verklaart u dat de Said Jamaluddin school in uw dorp gelegen is (cgvs p.4 en 15). De bij het administratief dossier gevoegde informatie situeert deze school in het nabijgelegen dorp Bazarak. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of deze school een lagere school of een middelbare school is verklaart u dit niet te weten. Uw motivering voor uw onwetendheid ter zake, dat u zelf niet naar school ging en door de ontberingen onderweg veel bent vergeten, is echter geen afdoende verklaring (cgvs p.4-5). Ook van een minderjarige ongeschoolde inwoner van een Afghaans plattelandsdorp, daarbij rekening houdend dat zijn beide ouders wel formele scholing genoten hebben (cgvs p.7-8), mag verwacht worden dat hij op de hoogte is of de school die zich op amper twee of drie minuten stappen van zijn huis bevindt (cgvs p.15-16), een lagere dan wel een middelbare school is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u weet heeft van een middelbare school (lesa) in uw dorp of in de omliggende dorpen stelt u dat er één in het dorp Bodyalay is. Gevraagd of u nog andere scholen kent in de omliggende omgeving van Malekzai, gezien Bodyalay ietwat van uw dorp gelegen is, stelt u geen andere scholen te kennen dan degene die u opnoemde (cgvs p.4). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat de Yasin Baba middelbare school in het dorp Shega ligt en er ook in het nabijgelegen dorp Qalatak een lagere en middelbare school is. Ook wanneer het Commissariaat-generaal later tijdens het gehoor vraagt of de naam Yasin Baba u iets zegt verwijst u enkel naar een schrijn (cgvs p.15).

Ook uw verklaringen betreffende de medische faciliteiten in uw regio werpen ernstige vragen op. Zo stelt u dat er buiten de centrale kliniek in de bazaar van Khewa geen andere kliniek in uw regio is, enkel dokters en apothekers in de bazaar. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit gehoord heeft van klinieken in de omliggende dorpen van Malekzai antwoordt u na lang nadenken dat er geen klinieken

zijn, wel dokters. Ook wanneer u gevraagd wordt of u ooit gehoord heeft van een kliniek in Shegay antwoordt u ontkennend (cgvs p.18). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat er een kliniek is in het naburige dorp Shegay, en dat ook de lijsten met stembureaus voor de verkiezingen van 2005, 2009 en 2010 melding maken van een kliniek in het naburige dorp Bazarak.

In het licht van uw verklaringen betreffende de jarenlange activiteiten van uw moeder bij buitenlandse ngo's is ook uw bijzonder beperkte en weinig doorleefde kennis van reconstructieprojecten in uw regio opvallend. Gevraagd of u in Khewa actieve ngo's kent verwijst u naar Japanners. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar hun activiteiten legt u bijzonder weinig doorleefde verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk dat zij een kanaal aanlegden, Marwarid genaamd en dat zij tevens een madrassa met de naam Numania bouwden (cgvs p.13). Als u gevraagd wordt wanneer de Japanners het Marwarid kanaal bouwden stelt u plots dat Marwarid een madrassa, en geen kanaal is (cgvs p.13-14). Wanneer het Commissariaat-generaal ter bevestiging uw antwoord herhaalt verklaart u opnieuw dat Marwarid een madrassa is. Gevraagd naar de naam van het kanaal als Marwarid de madrassa is beantwoordt u deze vraag met de bevreemdende tegenvraag welk kanaal het Commissariaat-generaal bedoelt om dan aan te vullen dat de madrassa Sarband genoegd wordt, met Numania als tweede naam. Wanneer u dan opnieuw gevraagd wordt wat Marwarid dan is, herhaalt u plots uw eerste aanname dat Marwarid het kanaal is (cgvs p.14). Andere ngo's of reconstructieprojecten in uw regio kent u niet (cgvs p.14 en 17-18). Uw bijzonder inconsistente verklaringen terzake doen vermoeden dat de kennis die u over deze reconstructieprojecten heeft niet authentiek, maar ingestuurd is.

Ten slotte mogen ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaringen dat u in Afghanistan inkopen deed voor de familie (cgvs p.17). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de waarden van de Afghaanse bankbiljetten stelt u dat er coupures van 1, 2, 5, 50, 100, 500, 1000 en 5000 zijn. U stelt tevens dat er munten van 1, 2 en 5 afghani zijn. Gevraagd of men voor 1, 2 en 5 afghani zowel met munten als bankbiljetten kan betalen antwoordt u bevestigend. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat het bankbiljet van 5000 afghani in 2002 uit roulatie werd genomen, de bankbiljetten van 1, 2 en 5 afghani werden in 2005 uit roulatie genomen en door munten van dezelfde waarden vervangen. Uw onwetendheid doet ernstige twijfel ontstaan over uw verblijf in Afghanistan de jaren voorafgaand aan de door u beweerde datum van vertrek. In deze context kan uw jeugdige leeftijd evenmin als een mogelijke verklaring worden beschouwd aangezien dan juist zou mogen worden verwacht dat u kennis heeft van uw onmiddellijke leefwereld wat nu net niet het geval blijkt te zijn.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchteralternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legde een identiteitsdocument (taskara) en dertien documenten betreffende de tewerkstelling en opleiding van uw moeder voor die uw asielaanvraag moeten staven. Wat betreft de door u voorgelegde taskara dient vastgesteld te worden dat dit document slecht uw identiteit betreft en uw asielrelaas niet ondersteunt. Inzake dit document dient te worden gesteld dat niet enkel uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse documenten blijkt ook uit de door u voorgelegde taskara. Gevraagd wanneer u dit document verkreeg antwoordt u vaag dat u het lang geleden verkregen heeft, maar dat u zich het jaartal niet meer herinnert. Wanneer u gevraagd wordt iets preciezer te zijn stelt u dat u de taskara ongeveer twee of drie jaar voor uw vertrek ontving (cgvs p.9). Uw taskara vermeldt echter een afgiftedatum van 09.11.1391 (28.01.2013), wat betekent dat deze taskara uitgereikt werd na de door u voorgehouden datum van vertrek uit Afghanistan. Eveneens opmerkelijk is uw verklaring dat u deze taskara als ongeveer dertienjarige jongeman zelf afgehaald heeft in het districtshuis, in gezelschap van één van uw burens. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat minderjarigen enkel onder begeleiding van een ouder of een voogd een taskara kunnen afhalen. Wat betreft de door u voorgelegde kopieën van tewerkstellingscertificaten en opleidingscertificaten van uw moeder dient vastgesteld te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Gezien de vaststelling dat u uw verblijf in Khewa district niet aannemelijk kan maken, kan aan deze documenten geen waarde worden gehecht. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u tijdens het gehoor verklaart dat uw moeder enkel voor de organisaties Unicef en German Agro Action tewerkgesteld was (cgvs p.7 en 9). U legt geen documenten van Unicef voor. De documenten van de organisatie "German Agro Action", betreffen tewerkstelling van augustus 2003 tot december 2004. De in de documenten vernoemde organisaties MercyCorps en Finca Afghanistan waar uw moeder in respectievelijk 2011 en 2007 tewerkgesteld zou zijn vernoemt u dan weer niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2, sub c), 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b) van de Richtlijn 2004/83/CE, artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt

verzoeker een summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, stellende dat hij op sommige vragen over zijn regio niet heeft kunnen antwoorden omwille van zijn jeugdige leeftijd. Voorts poneert verzoeker dat heel de provincie Nangarhar volgens de lijst van de Verenigde Naties in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Vervolgens citeert hij uitgebreid uit Nederlandse ambtsberichten over Afghanistan van augustus 2011 en juli 2012, waarna hij een theoretische uiteenzetting geeft over de toepassing van artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 2, sub c), 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b) van de Richtlijn 2004/83/CE aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze artikelen geschonden acht. Verzoeker laat tevens na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting worden deze onderdelen van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die

aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Malekzai, district Khewa / Kuz Kunar, gelegen in de provincie Nangarhar houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en zijn vluchtmotieven.

Na doorlezing van het verzoekschrift kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker het geheel van de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht te vergoelijken door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd en de voogd er ter terechtzitting op wijst dat rekening moet gehouden worden met het wereldbeeld die deze jongeren hebben, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. De Raad benadrukt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio van herkomst en die betrekking hebben op zijn persoonlijke leefwereld. Een jeugdige leeftijd kan immers niet verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn regio van herkomst zijn apert en hebben betrekking op zijn onmiddellijk leefomgeving. Indien zijn verklaringen met betrekking tot zijn beweerd regio van herkomst op enige waarheid zouden berusten, mag immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker op correcte wijze de omliggende dorpen zou kunnen noemen en situeren en dat hij weet heeft van de scholen en de medische faciliteiten in zijn regio. Gelet op verzoekers verklaringen betreffende de jarenlange activiteiten van zijn moeder bij buitenlandse ngo's wat er eerder op wijst dat hij van een beter milieu afkomstig is, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts onaanvaardbaar dat hij een bijzonder beperkte en weinig doorleefde kennis van reconstructieprojecten in zijn regio tentoonspreidt en dat hij hieromtrent bovendien inconsistente verklaringen aflegt. Tot slot blijkt verzoeker niet op de

hoogte te zijn van het gegeven dat het bankbiljet van 5000 afghani in 2002 uit roulatie werd genomen en dat de bankbiljetten van 1, 2 en 5 afghani in 2005 uit roulatie werden genomen en door munten van dezelfde waarden werden vervangen. Dat verzoeker niet weet dat een biljet van 5000 afghani in 2002 uit roulatie werd genomen kan nog worden aangenomen, dat hij echter verkeerdelijk voorhoudt dat in Afghanistan kan betaald worden met munten en bankbiljetten van 1, 2 en 5 afghani, is weinig aannemelijk. Dat verzoeker dergelijke kennis ontbeert valt niet te rijmen met zijn bewering dat hij in Afghanistan inkopen deed voor de familie en doet andermaal ernstige twijfels rijzen over zijn verblijf in Afghanistan gedurende de jaren voorafgaand aan de door hem beweerde datum van vertrek.

Daar verzoeker, gelet op wat voorafgaat, geen afdoende verschoninggrond aanhaalt voor de lacunes in zijn kennis en zijn inconsistente en weinig doorleefde verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en zijn ondoorleefde en inconsistente verklaringen in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit het dorp Malekzai in het district Khewa / Kuz Kunar, provincie Nangarhar, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van zijn vluchtmotieven. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 2005). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen

aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is dan ook niet dienstig.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS